

Ook een zwart schaap
heeft soms vrienden
nodig...

ZUIDEN WIND

KOMPAS SERIE 1

BRITTAINY C. CHERRY

Zuidenwind

Brittainy C. Cherry bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Kompas-serie:

Zuidenwind

Oostenwind

Westenwind

Noordenwind

Brittainy C. Cherry

Zuidenwind

Kompas-serie – deel 1

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020544022
ISBN e-book 9789020544039
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Brittainy C. Cherry
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Southern Storms*. Deze
uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Bookcase Literary
Agency Corp.

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.bcherrybooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in
part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor alle harten die een beetje moeten helen

‘Uw lot is het gemeenschappelijk lot van allemaal;
in elk leven moet wat regen vallen.’

Henry Wadsworth Longfellow

Proloog

Jax (13 jaar oud)

Zon,

Het spijt me als ik je met mijn laatste paar brieven van streek heb gemaakt. Ik weet niet wat ik moet doen. Door mij is alles in de soep gelopen en ik heb niemand meer om mee te praten. Mijn broer kan me niet luchten of zien. Mijn vader kan me niet luchten of zien. Hij heeft een enorme hekel aan me, en ik weet niet wat ik nou moet. Ik zit aan één stuk door te huilen, en ik wil voorgoed weglopen en nooit meer achteromkijken. Jij zei dat ik als de nood aan de man kwam naar jou toe kon komen, weet je nog? Kan dat? Mag ik naar jou toe? Misschien dat je ouders me kunnen komen ophalen. Je weet waar ik woon. Als je komt, zorg ik dat ik klaarsta. Hier vind ik het verschrikkelijk. Het is allemaal mijn schuld. Ik wil hier weg. Alsjeblieft, mag ik naar jou?

Ben je nu bang voor me geworden door wat ik heb gedaan? Schrijf je me daarom niet terug? Het was een fout. Ik zweer het: het was een fout. Het was niet de bedoeling. Ze was mijn beste vriendin, zoals jij ook mijn beste vriendin bent.

Schrijf me alsjeblieft terug.

Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me.

Ik wil hier niet meer zijn. Ik wil me niet meer zo voelen. Ik vind dit vreselijk. Het spijt me.

Schrijf me alsjeblieft terug.

Alsjeblieft, Zon. Ik heb je nodig.

– Maan

1

Kennedy

Heden

‘Zorg alsjeblieft dat ik me vanavond niet hoeft te generen,’ zei Penn terwijl hij voor de vijftigste keer die avond zijn das rechte trok.

Het behang in ons huis was doortrokken van sigarettenrook en gebroken beloften. Mijn man had de nodige beloften verbroken, en ikzelf had me ook niet altijd aan de mijne gehouden. Zag het huwelijkse leven er zo uit? Als dagen die weken werden, die weer overgingen in maanden en jaren van gebroken beloften? Het ja-woord ging vergezeld van kleine lettertjes die nooit iemand goed las. We scolden langs de voorwaarden van de overeenkomst en klikten op de knop ‘accepteren’ aan het eind, zonder te beseffen op welke verborgen gevolgen we ja zeiden.

Ik had me niet aan mijn huwelijksgelofte gehouden, maar hij ook niet aan de zijne.

Beloftes, beloftes, zoveel gebroken beloftes.

Die avond beloofde ik hem dat ik niet in tranen zou uitbarsten ten overstaan van zijn collega's en klanten tijdens het feestje van zijn makelaarskantoor. Voor Penn was dit een uitgelezen kans om een borrel te drinken en een hapje te eten met steenrijke figuren die op zoek waren naar grote stukken land en onroerend goed. Hoe soepeler de bijeenkomst zou verlopen, hoe beter Penn een

band zou kunnen opbouwen met zijn cliënten. Hij had mij eerst niet willen meenemen, maar zijn baas had per se gewild dat de vrouwen ook meekwamen.

Ik had Penn ook beloofd dat ik niet over ons verleden zou beginnen. Het was niet mijn bedoeling om me die avond aan tafel niet aan mijn beloftes te houden. Ik slikte mijn medicijn tegen angst. Ik deed mijn ademhalingsoefeningen. Ik sloot alleen mijn ogen op de kruisingen waar we onderweg langs kwamen. Op de snelweg ging het goed. Normaal zelfs – mijn soort van normaal.

Mijn beloftes bleven intact.

Alles liep soepel, zo soepel als het gezien de dingen waar ik mee worstelde maar kon zijn, maar toen boog Marybeth – de knappe, verbijsterende Marybeth – zich tijdens het eten naar me toe. We zaten met vijf stellen aan onze tafel, onder wie Penns collega Marybeth. De anderen waren potentiële klanten van Penn, die meer geld te besteden hadden dan ik me ooit kon voorstellen.

Ik had graag gewild dat ik meer op Marybeth leek. Op haar viel niets aan te merken. Ze was de perfecte moeder, de perfecte echtgenote, de perfecte makelaar. Ze rook naar Chanel No. 5 en om haar hals schitterden diamanten. Als ze haar parelwitte tanden bloot lachte, grijnsden de anderen met hun lippen stijf op elkaar, omdat ze heel goed beseften dat hún glimlach niet de wauwfactor had van die van Marybeth. Zij was alles wat ik niet was, en alles wat ik droomde ooit te worden.

Er was een tijd in mijn leven geweest dat ik zo goed in mijn vel zat dat ik nooit jaloers was op het leven van andere vrouwen.

Wat was er met me gebeurd? Wanneer was datgene wat me zo sterk maakte me ontglipt?

De volmaakte Marybeth raakte lichtjes mijn pols aan en glimlachte zowel met haar lippen als met haar hazelnootbruine ogen. ‘Intrigerende tattoo, Kennedy. Waar staat die voor?’

Op dat moment ging het helemaal mis met wat ik Penn had

beloofd. Eerst verscheen er een barstje in de hoeken van mijn belofte; toen viel die helemaal in duigen.

‘Het is... mijn...’ Toen ik me omdraaide en Penn fel naar me zag kijken, zoog ik mijn adem scherp naar binnen. In zijn blauwe ogen zag ik teleurstelling, want hij kende de voortekenen. Hij wist het wanneer ik onderuit dreigde te gaan, wanneer ik uitgleed, wegglipte. Mijn lichaam trilde, mijn stem haperde, en elke ademteug kostte moeite. ‘Het is... Nou ja...’

Ik blikte omlaag naar mijn tattoo: een madeliefje met een omgekeerde D in het midden van de bloem.

‘Mijn... Het is...’ Ik slikte de brok in mijn keel weg en sloot mijn ogen. Ik voelde tranen prikken en vond het vreselijk dat ik ze bijna niet tegen kon houden. ‘Die staat voor mijn ouders en mijn...’ Ik deed mijn ogen weer open en keek naar Penn, wiens blik zei: ‘Niet doen!’, maar ik kon het gesprek niet onafgemaakt laten. ‘Onze dochter. Die omgekeerde D staat voor onze dochter.’

Toen ze dat had laten bezinken, gingen Marybeths lippen vaneen. Ze liet zich achteroverzakken op haar stoel en er verscheen een schuldbewuste blik in haar ogen. Uiteraard was ze op de hoogte van het ongeluk. Iedereen wist ervan, maar mensen liepen liever op hun tenen om het onderwerp heen dan dat ze er rechtstreeks iets over zeiden. De dood gaf hun een ongemakkelijk gevoel, en ik kon het hun niet kwalijk nemen dat ze er niet over wilden praten. Het wás ook een ongemakkelijk onderwerp.

Terwijl de tranen over mijn wangen biggelden, streek ik met mijn vinger over de omgekeerde D. ‘Mijn dochter heette...’ Ik wilde het haar vertellen. Ik moest over hen praten om hen voor mezelf levend te houden. Ik had behoefte aan die kleine troost, maar soms kwamen de woorden er te onvast uit.

‘Kennedy.’ Er werd een hand op mijn pols gelegd, over de tattoo heen. Toen ik opkeek zag ik Penn naar me kijken en licht zijn hoofd schudden, terwijl hij mijn pols iets te stijf omklemd hield. ‘Mis-

schien moet je je even gaan opfrissen, even tijd voor jezelf nemen.'

Wat te vertalen was als: *Je brengt me alweer in verlegenheid – raap jezelf eens bij elkaar.*

Hij had niet langer met me te doen. Waarom zou hij ook, na meer dan een jaar? Hij had zich van onze tragedie kunnen herstellen. Dat had ik ook moeten doen, maar om de een of andere reden voelde ik me nog helemaal niet beter.

Terwijl ik toch niets liever wilde.

Ik veegde de tranen uit mijn ogen, maar die begonnen alleen maar des te harder te stromen. 'Ja. Natuurlijk. Sorry, ik heb alleen...' Ik schoof mijn stoel van tafel en verontschuldigde me. 'Het spijt me ontzettend,' mompelde ik.

Marybeth keek schuldbevestigd. Toen ik weg wilde lopen, drukte ze haar hand tegen haar borst en ik hoorde dat ze Penn haar excuses aanbood.

'Nee, nee, jij hebt niets verkeerd gedaan, Marybeth,' zei Penn, die blijkbaar liever zijn collega troostte dan zijn eigen vrouw. 'Zo reageert ze gewoon steeds. Jij hebt niets fout gedaan. Ze is gewoon te emotioneel en moet leren zichzelf beter in de hand te houden. Echt, op haar leeftijd...'

Te emotioneel.

Ik liep naar de toiletten om me op te frissen en keek mezelf in de spiegel verbaasd aan. Wat was er met me gebeurd? Wanneer was ik de kleur op mijn wangen en mijn schwing kwijtgeraakt? Had ik altijd al van de donkere wallen onder mijn ogen gehad? En wat had ik holle wangen – hoeveel was ik wel niet afgevallen?

De deur van de toiletruimte werd opengeduwde en er kwam een vrouw naar binnen – Laura, de echtgenote van een van Penns collega's.

Laura was denk ik ergens achter in de vijftig. Ze was altijd aardig tegen me, ook al gedroeg ik me in de meeste situaties stuntelig en voelde ik me ongemakkelijk. Het afgelopen jaar had Penn erop

gezinspeeld dat ik tijdens bijeenkomsten van zijn werk eerder een last voor hem was dan iemand met wie hij kon pronken. Vaak genoeg had hij me te verstaan gegeven dat ik beter thuis kon blijven.

‘Alles goed, schat?’ vroeg Laura, wier gezicht oprecht bezorgd stond. Haar donkerbruine haar begon hier en daar grijs te worden en als ze glimlachte voelde je dat ook echt.

Ik grinnikte wat bij mezelf en veegde mijn ogen zo goed mogelijk droog. ‘Ja hoor, sorry. Ik ben alleen te emoti-’

‘Je bent helemaal niet te emotioneel,’ onderbrak ze me, en met een papieren handdoekje in haar hand kwam ze naar me toe. ‘Je reageert heus niet overdreven. Vroeger heb ikzelf ook een kind verloren – een miskraam, maar toch een kind – en dat sloopte me bijna. Dankzij mijn man is dat niet gebeurd. Toen ik het moeilijk had, was hij mijn rots in de branding. Ik wil me niet bemoeien met dingen die me niet aangaan, maar ik zag toevallig hoe Penn net tegen je deed. Lieverd, sorry dat ik het zeg, maar zo hoort een man niet met zijn vrouw om te gaan. Als je in de put zit, mogen mensen je nooit kleineren. Hij zou je juist moeten opbeuren, in plaats van je verder de grond in te trappen.’

Ik wilde mijn mond opendoen om antwoord te geven, maar wist niet wat ik moest zeggen.

Laura bette de tranen die in mijn ogen opwelden weg en glimlachte me toe. ‘Nogmaals: het is mijn zaak niet, en Jonathon zou me wat doen als hij wist dat ik me met andermans zaken bemoeide, maar... je zou de kans moeten krijgen om bij te komen van wat er is gebeurd, en je zou over je dochter moeten kunnen praten zonder dat het je kwalijk wordt genomen. Laat niets afdoen aan je gevoel voor eigenwaarde. En laat je geen oor aannaaien.’

Toen ze haar armen om mee heen sloeg – het soort omhelzing waarvan ik niet eens had geweten dat ik ernaar had gehunkerd – slikte ik moeizaam. Mijn lichaam voegde zich naar het hare en Laura hield me vast terwijl ik snikte in haar armen.

‘Het is oké, lieverd. Jij bent oké. Gooi het er maar uit. Sta het jezelf maar toe om het te voelen.’

Zodra ik weer enigszins bedaard was, liet ze me los en keek me met een glimlach aan. ‘Trouwens, ik heb al je romans gelezen. Jouw schrijverij is iets om te koesteren. Ik kan niet wachten op wat er allemaal nog aan zit te komen.’

De afgelopen vijf jaar had ik boeken gepubliceerd, maar na het ongeluk had ik geen woord meer geschreven. Mijn agent zei dat ik de tijd moest nemen die ik nodig had, dat de woorden vanzelf wel weer zouden gaan stromen, maar de laatste tijd begon ik te denken dat dat niet waar was. Ik was mijn muze kwijtgeraakt, en daarom waren mijn woorden ook weg.

De terugrit naar huis verliep in stilte; de hele tijd zat ik met mijn rug naar Penn toe en hield ik mijn ogen dicht. Eenmaal binnen gaf Penn zijn opgekropte woede eindelijk vrij baan.

‘Je had beloofd dat je dat niet zou doen,’ zei hij met een zucht, en hij haalde zijn handen door zijn met gel achterovergekamde haar. ‘Je had verdorie gezworen dat je je niet nog een keer in het openbaar zou laten gaan! Allemachtig, Kennedy! Word je het nou niet zat om je de hele tijd te gedragen als de eerste de beste psychopaat?’ Zijn woorden troffen me diep.

Maar ik had zoiets al wel verwacht, omdat hij altijd dat soort dingen zei als ik me niet goed had kunnen houden. De eerste keer dat dat gebeurde had hij het wel begrepen, omdat hij zelf ook verdriet had. Maar na een paar maanden was hij van begripvol verbitterd geraakt. Ik putte hem uit, en dat begreep ik ook wel.

Ik putte mezelf namelijk ook uit. Ik had alleen graag gewild dat hij kon zien dat ik heus mijn best deed. Ik deed mijn best om normaal te doen, om weer mezelf te worden.

Ik deed mijn best.

Ik keek hem aan zonder precies te weten wat ik moest zeggen,

want na al die mislukte pogingen om weer de oude te worden voelden excuses aan als holle woorden.

Hij trok zijn colbertje uit, gooide het over een stoel in de woonkamer en begon zijn manchetknopen los te maken. ‘Had je die stomme tattoo maar nooit laten zetten. Een idiote herinnering aan een idiote tijd, Kennedy. Ik snap niet waarom je daar per se elke dag mee geconfronteerd wilt worden.’

Hij sprak harde woorden, maar opnieuw nam ik hem dat niet kwalijk. Ik had er niets op terug te zeggen en staarde alleen maar omlaag naar de inkt op mijn pols. Hij snapte het niet, maar ik had dat dagelijkse geheugensteuntje nodig. Ik moest mijn kleine meisje voelen op mijn huid. Ik wilde graag het gevoel hebben dat ze nog steeds bij me was.

‘Heb je niets te zeggen?’ vroeg hij terwijl hij zijn broekriem losmaakte. Met schuin gehouden hoofd keek hij me aan, eerder als een teleurgestelde ouder dan als een bezorgde en liefdevolle echtgenoot. ‘Wat dan ook.’

‘Het...’ Ik slikte en keek naar de grond. ‘Het spijt m-’

‘Het spijt je!’ riep hij hoofdschuddend uit. ‘Natuurlijk spijt het je. Het spijt je altijd! Jouw hele leven is één groot excuus.’

Hij was kwaad, en ik begreep wel waarom, maar die agressie van hem kon ik niet volgen. Misschien dat de whisky die hij aan tafel had gedronken niet goed was gevallen. Als hij gedronken had, had mijn man weinig geduld met me en zei hij precies waar het op stond. Zijn korte lontje raakte opgebrand.

‘Weet je wat...? Ik kan het niet.’ Hij slaakte een zucht en woelde door zijn haar, waarna hij neerplofte op de bank. Hij haalde een pakje sigaretten tevoorschijn en stak er een op. ‘Ik trek dit niet meer zo.’

‘W-weet ik.’ Ik slikte en sloot mijn ogen. ‘Ik weet dat je soms je handen aan me vol hebt...’

‘Soms? Kennedy, het gaat de hele tijd zo. Je gedraagt je al heel

lang niet normaal, en dat is slopend. Het is zwaar. Je hebt al in geen maanden aan een nieuw boek gewerkt. Het is al een enorm gedoe om je in een auto te krijgen. Voor mij is dit verstikkend. Ik houd dit niet vol. Ik kan niet...' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik had hier helemaal nooit aan moeten beginnen.'

'Waarom niet?'

'Met jou trouwen. We hadden nooit moeten trouwen. Mijn ouders vonden dat een heel slecht idee, maar ik was jong en dom, en moet je zien wat ervan terecht is gekomen. Ze hadden me nog zo gewaarschuwd dat jij mij alleen maar wilde vastleggen, maar zo zag ik het niet.'

Hoofdschuddend keek ik in zijn richting. 'Penn...'

'Maar hier zit ik dan, gevangen en wel. Had ik maar naar hen geluisterd. Ik had ervan moeten afzien en niet zo stom moeten zijn.'

'Je... Je bent van slag. Ik weet dat ik het vandaag heb verpest, maar -'

'Houd je mond! Snap je het dan niet, Kennedy? Ik ben alleen maar met je getrouwd omdat je zwanger raakte, en nu heb ik door jouw schuld niet eens meer een dochter,' slingerde hij me toe, met een hand door zijn haar woelend.

Mijn borstkas voelde aan alsof die het zou begeven.

Wat hij zei raakte me diep, ook al was er zoveel afstand tussen ons dat ze me geen pijn meer hadden moeten doen. We waren al een poos niet meer intiem geweest, afgezien van wat seks die weinig voorstelde en onze gezamenlijke bezoeken aan de feestjes van zijn werk. Toch raakte ik helemaal van de kook door het venijn achter zijn woorden, dat doordrong tot diep in mijn hersencellen en mijn gevoel van eigenwaarde volkomen om zeep hielp – niet dat daar nog veel van over was, trouwens.

Hij ging maar door. Hij bleef maar graven. Hij bleef me met zijn woorden de grond in boren. 'Mijn vader had gelijk: je had abortus moeten laten plegen. Dat zou ons een heleboel tijd hebben bespaard.'

Mijn hart...

De slagen die het maakte...

Die stopten.

Vallen...

Ik viel.

Mijn knieën begaven het en mijn lichaam raakte de koude hardhouten vloer. Ik begon te snikken in mijn handen en er was niemand in de buurt om me te troosten. Penn had er schoon genoeg van; hij had schoon genoeg van mij, van deze toestand – van mijn paniekaanvallen, mijn instortingen, mijn verdriet.

Op dat moment besepte ik dat.

Onze relatie, ons huwelijk, onze beloftes waren verleden tijd.

Onverstoorbaar hield hij zijn hoofd schuin in mijn richting. ‘Misschien moet je vanavond maar ergens anders naartoe. Voor een tijdje, zelfs. Een paar weken, een paar maanden... Bedenk maar iets, want hier blijven werkt niet meer.’

‘Waar moet ik dan heen?’ bracht ik met verstikte stem uit, helemaal in de war.

‘Ik zou het niet weten, Kennedy. Naar je zus of zoiets.’

Yoana...

Ik had haar al ruim een jaar niet meer gezien. Wat zou ze wel niet denken als ik na al die tijd zonder contact ineens bij haar op de stoep stond? Wat zou ze zeggen? Waarom zou ze me na al die tijd troost bieden, nadat ik al het contact had afgekapt? Ze had alleen af en toe wat appjes van me gekregen, waarin ik zei dat alles goed was, ook al was dat helemaal niet zo. Ze was me niets verschuldigd, maar bleef me desondanks alles geven. Ze had me lange berichten gestuurd om me te vertellen over haar leven, om me van alles op de hoogte te houden. Maar ik kreeg het niet voor elkaar om meer te doen dan haar van tijd tot tijd een paar emoji's te sturen, want terwijl haar leven doorging, stond het mijne stil.

Haar laatste bericht was gegaan over haar huwelijksreis, die ze

na twee jaar getrouwd te zijn eindelijk zou maken. In het bericht daarvoor vroeg ze me of ik haar kwam opzoeken. En dáárvoor? Ze had een lang bericht ingesproken over een huis dat Nathan en zij hadden gekocht om weer door te verkopen, en dat ze dat binnenkort te koop zouden zetten. Sinds ze waren getrouwd waren ze het allebei leuk gaan vinden om huizen te kopen voor de verkoop. Dat Nathan en zij konden samenwerken en samen nog steeds heel gelukkig konden zijn deed me sterk aan onze ouders denken. Mam en pap waren precies zo geweest.

En Penn en ik? Wij konden niet méér van elkaar verschillen. Toen ik tegen hem had gezegd dat ik schrijver wilde worden, had hij me uitgelachen en beweerde dat ik daar niet de goede opleiding voor had. Toen ik mijn eerste boekencontract kreeg, had hij gezegd dat dat beginnersgeluk was. Toen mijn royaltyafrekeningen kwamen, zei hij dat ik dat geld maar goed moest bewaren, omdat er vast niet meer zou volgen.

Penn liep naar zijn werkkamer en kwam terug met een handvol papieren. 'Ik had je deze al voor het ongeluk willen geven, maar dat heb ik toen niet gedaan. Zet je handtekening maar op de stippe lijn en leg ze als je vertrekt maar in de hal.'

Vervolgens ging hij de kamer uit en liet mij met mijn te emotionele zelf achter terwijl hij een nagel in de doodskist van ons huwelijk sloeg. Echtscheidingspapieren.

Met een beklemmend gevoel op mijn borst ondertekende ik alles.

Ik pakte mijn spullen in drie koffers – alleen de belangrijke dingen, die veel voor me betekenden. Daarna belde ik een taxi en begon aan de drie kwartier durende rit naar een zus die geen idee had dat ik zo meteen bij haar op de stoep zou staan en haar zou smeken me binnen te laten.

Nadat de chauffeur me had afgezet bij haar huis in de stad Rival, Kentucky, sleepte ik mijn koffers naar de voordeur.

Er spoelde een golf van opluchting over me heen toen ik hun auto op de oprit geparkeerd zag staan.

Haastig klopte ik op de deur. Het was na tien en de kans was groot dat Yoana al zou slapen. Ze was nooit een nachtbraker geweest, maar eerder een vroege vogel.

‘Wie is daar?’ vroeg een donkere stem – die van Nathan natuurlijk.

Met enige stemverheffing bracht ik uit: ‘Yoana, ik ben het,’ maar mijn stem klonk verstikt, omdat de tranen me hoog zaten. ‘Ik heb je nodig.’

De deur vloog open, en daar stond ze, in haar pyjama, en heel bezorgd keek ze me aan.

Mijn grote zus zag er zelfs terwijl ze op de late avond wakker werd gemaakt nog uit als een godin. O, wat had ik haar nodig. Zo erg dat ik er letterlijk buikpijn van kreeg toen ik haar naar me zag staren... met die blik die zoveel op die van onze moeder leek.

‘Is alles goed met je?’ vroeg ze, en die vijf woorden kraakten de schil van mijn wonden wijd open. De oprechtheid in haar stem raakte me meer dan ik kon zeggen – de bezorgdheid, de vriendelijkheid, de liefde. Ik had het afgelopen jaar de hele tijd tegen mijn zus gelogen over hoe het met me ging, uit domheid en omdat ik moest vechten tegen mijn innerlijke demonen, maar zonder ook maar enige aarzeling vroeg ze nu of het wel met me ging.

Mijn lippen gingen vaneen, maar er kwamen geen woorden. Tranen sprongen me in de ogen en snikkend sloeg ik mijn handen voor mijn gezicht. ‘Het spijt me, Yoana,’ jammerde ik, en ik schudde mijn hoofd van gêne en ellende. ‘Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me!’

Maar blijkbaar zat ze niet op mijn verontschuldigen te wachten. Ze vuurde geen spervuur van vragen op me af over hoe ik eraan toe was. Ze ging niet tegen me tekeer omdat ik haar van me af had geduwd. In plaats daarvan stapte ze op me af, sloeg haar armen

om me heen en drukte me stijf tegen zich aan.

‘Je bent oké, Kennedy. Het is oké. Ik ben bij je. Ik ben bij je.’

Ze hield me stevig vast. Voor het eerst in het afgelopen jaar kreeg ik weer lucht, en mijn zus liet me niet los.

En terwijl ze me vasthield, stelde ze me een heel, heel belangrijke vraag – waarschijnlijk de belangrijkste vraag die ik in lange tijd had gehoord. ‘Wijntje?’

‘Ja.’ Ik lachte, en schrok er zelf van hoe gemeend dat klonk. ‘Wijntje!’

Ze dachten dat ze elkaar nooit meer zouden zien, maar ze hebben elkaar nu meer nodig dan ooit

Na het overlijden van haar dochtertje en het beëindigen van haar huwelijk, verhuist Kennedy naar het kleine stadje Havenbarrow. Daar loopt ze de chagrijnige Jax tegen het lijf. Hij staat bekend als het zwarte schaap van het dorp: hij vermijdt bijna iedereen, is erg op zichzelf en heeft een donker verleden waar niemand over spreekt. Vanaf hun eerste ontmoeting hebben ze meteen een hekel aan elkaar, maar er is ook een overduidelijke aantrekkingskracht tussen de twee. Wanneer ze erachter komen dat ze elkaar al eerder ontmoet hebben, komen er herinneringen naar boven drijven die geen van beiden hadden zien aankomen.

Bestsellerauteur **Brittainy C. Cherry** woont in Brookfield, Wisconsin en is al verliefd op woorden vanaf het moment dat ze kon praten. Ze schrijft pittige en aangrijpende New Adult-boeken. Haar werk verscheen al in meer dan achttien talen en *Zuidenwind*, het eerste deel van de Kompas-serie, is haar eerste boek in het Nederlands.

Z&K

ISBN 978 90 2054 402 2 NUR 340

9 789020 544022

www.zomerenkeuning.nl